

I

Хмарний ранок висів над дахами. Доріжка вела поміж порожніх скособочених гаражів. Нельсон ішов обережно, щоб не наступити на цвях або скло — підошви кедів геть стерлися. У самому кінці ряду він відчинив металеві двері — руді від іржі, з кривою свастикою, надряпаною посередині. Він навіть знічев'я пошаркав ногами, ніби витираючи багно об хідник. Хоча хідника тут не було, до того ж мешканець цієї житлової площі аж ніяк не був адептом чистоти. Нельсон постояв у пітьмі гаража, поки звикнуть очі. Головне було не провалитися в ремонтну яму. Він зробив кілька несмілих кроків до противожежного стенду з великим іржавим ящиком, що колись служив для піску. Нельсон тричі постукав кулаком по кришці ящика.

— Ей, апуз клепаний! Ти тут?

Кришка піднялася. В очі Нельсону вдарила ріденька цівка світла з діодного ліхтарика. Слідом виткнулась безволоса і лискуча голова Капрона. Одне око у нього було заклепане квадратною мідною пластинкою.

— Розбудив, сарадіп... — прошипів Капрон.

— Ти чого в коробку заліз?

— Подумав, якшо будуть бомбить... так мене осколками не порубає.

Нельсон спробував розгледіти вираз обличчя Капрона — жартує чи просто верзе, як це вже бувало в нього у хвилині ментального потъмарення.

— Позич наждаку — зуби одчистить. Нарію — oddam, — перейшов до справи Нельсон.

— Де ти нариєш! На Кориті давно пусто...

— Ну, то перепозичу й oddam, — віджартувався гість.

Капрон сів і звісив з ящика залізну клемшню, що служила йому лівою рукою. Він кілька разів клацнув її щипцями, поки додумував свою думку.

— Зубний наждак, значить... до баби потягло, хе-хе? — заскреготав Капрон.

— Ну, потягло, ілуха, — посерйознішав Нельсон.

— А я от із Даною настойку одну попробував. Така любов була...

— Якось і без настойки розберусь, — показав Нельсон іржаві зуби.

Капрон недовірливо оглянув зухвалого гостя своїм єдиним оком. «Кіті» його клемні знову мимохіть заворушились, так наче центр його мислення перекочував у цей металевий протез.

— Так шо, Кана, даси чи ні? — нетерпляче топтався Нельсон.

— Боти мені за те зашиєш? А то роззвялисісь йуханакус.

— Запилю. Пізніше зайду, як врем'я буде.

— І води мені одлий, бо я весь дощ проспав і не наловив, — підвищив ставки Капрон.

— Я наловив цілі ночви. Зайдеш, возьмеш, — наобіцяв Нельсон.

Капрон затис ліхтарик щелепами й насвітив на дно ящика, в якому сидів. Він черпнув живою рукою почорнілій пісок між ногами, просіяв його. Поміж пальцями лишились кілька цвяхів, гайка і сіра абразивна смуга, скручена в рулончик. Нельсон висмикнув наждак і мовчки попрямував до виходу.

— Ей, — кинув Капрон у спину гостеві, — там Сава хотів тебе бачити. Він умирає.

— Ми всі вмираєм, ілуха. Шо ж іште тут можна робить?! — безтурботно грюкнув важкими дверима Нельсон.

* * *

Удома Нельсон викупався в ночвах із дощовою водою, а потім півгодини шатирив зуби наждаком, шкірячись в уламок дзеркала. Підвал зруйнованої водонапірної вежі, в якому він жив, мав лише невеличке віконце. Тому доводилось присвічувати пластиковою запальничкою. Врешті зуби зблиснули в широкій усмішці.

Нельсон зазирнув у свій ящик-комод. Нічого пристойного, що відповідало би події, там не було. Тож він поздирав свої обмотки, дістав джинсові шорти.

Зверху накинув саморобне брезентове пончо. На ноги взув шкарбани, які беріг для особливих випадків. Нельсон ще раз оглянув себе в дзеркалі. Все було перфектно — голий череп, зуби і нова цератка. Тільки ліве вухо, пошматоване в бійці, знову навернуло його до роздумів — чи не прибрести і його, якщо праве і так повністю відтяте.

Тоді, два роки тому, вони зчепилися з Капроном через жмут зеленки. Нельсон знайшов його на Кориті — кілька стеблин із тонкими піпами й зубчастими листочками. Капрон заявив, що побачив зеленку перший. Але Нельсон уже зірвав жмутик, що стримів із купи мотлоху, й відразу почав їсти. Він відчував приємне поколювання в роті. Раптом Капрон схопив його за вуха. А оскільки замість лівої руки у Капрона стойть залізна клешнія, то праве вухо Нельсона було миттєво «відстрижено». Відчепити Капрона від лівого вдалося тільки тоді, коли нагодився брат Гектор зі своїм штопором, яким він орудував як холодною зброєю. Так Капрон і позбувся ока. А останню стеблину знайденої зеленки одновухий Нельсон віддав Гектору. Життя при Кориті повнилось подібними історіями, тож ніхто ні на кого довго зла не тримав.